

Anarkotristura

X

XI. mende betean gerrak, desberdintasun eta injustizia sozialak ohikoak izaten jarraitzen dute milioika gizakientzat, mundu guztian. Askok pentsatzen zuten zientziaren eta teknologiaren aurrerabideek, azken hamarkadetan eman diren aurrerakuntza benetan zirrargarriek, pobrezia, desberdintasun sozialak eta bortxakeria deuseztatu egingo zituztela, baina bihotz-kentzekoa da gure inguruan begiratu eta XXI. mendea ere XX. mendean gaizki eta oker egin zirenak berriz egiteko bidean dagoela ikustea. Hain zuzen ere, orduan izan zen, XX. mendearen hasieran, aristokratek, lur-jabeek, apaizek eta jauntxoek menpean hartuta zuten Espainia hartan, anarkosindikalismoa sortu zela, era antolatuan. Justizia, berdintasuna, duintasuna, askatasuna, ekologismoa, sexu-askatasuna, bakezaletasuna, naturismoa bezalako idealak, besteak beste, ez dira atzo goizeko kontuak, bazeuden jada kataluniar anarkisten gogo-oinarrian, baita zorigaiztoko gerra zibila baino askoz lehenagotik ere. Hura sindikatu hutsa baino zerbait gehiago izan zen, izan zen gizarte oso ezberdin baten proiektua. Ehun urte ospatzen ditu anarkosindikalismoak, eta, beharbada haren oinarrietako bat baino gehiago, ustez utopikoak zaizkigunak, gure gizartearen egitura sozialaren parte izatera pasatuko dira etorkizun hurbil batean, nork daki. Komunismo libertarioak lortu nahi zuen utopiaren moduko horrek herriaren errebelamenduan eta botere modu ororen aurkako aurrez aurreko oposizioan du bere sustraia. Lan-esplotazioari amaiera ematea zen helburua. Askok, gaur, sinatuko lituzkete anarkosindikalismoaren hainbat printzipio, besteak beste, autonomia, autogestioa, federalismoa, elkartasuna edota elkarrenganako laguntza, auzolana

CONCETA PROBANZA

José Luis Padrón

Rozas

Urkiza

eta, batez ere, ekintza zuzena. Noski, alderdi politikoetatik kanpo, beti ere poliziaren kontrolari aurre egiteko. Aukera ederra, baina ba al dago hemen horrelakorik burutzeko ahalbiderik? “Esperantzarik ez dagoela onartzen baduzu, orduan esperantzaren amaiera bermatzen duzu. Askatasunaren aldeko bizisena onartzen baduzu, orduan

daude gauzak aldatzeko aukerak”, Noam Chomsky hizkuntzalararen gogoetari estu heldu nahi nioke horrelakoetan, baina nik egunero sentitzen dudana Pablo Nerudak esaldi eder honekin laburtu zuena da: “Batzuetan gertatzen zait izateak nekatu egiten nauela”. Oteizak bere mingaina lotu ezin eta esan zuen: “Bizitzak ez dit onik egiten batzuetan”. Hori gertatzen da nire kasuan ere. Egoera guztiz alaiaren aurrean, eta baita oso tristeen aurrean ere, ilun galduta ibiltzen naiz maiz, zeren gau eta egun nire goibeltasunean buru-belarri murgildua egonik ez baitaukat kemenik mundua aldatzeko, kasu horietan ezinbestekoa. Eta gainera,

kontuz ibili behar dut nire burua nire aurka ez jartzeko. Azken “ttakunetan” Ixiarrek argi erakutsi zizkigun argazkietan etengabe nahigabetzen nauen nire oraina nabaritzen dut nik, eta Anak edo aurkeztu zigun osaba Ramonen koherentzian, berriz, etengabe nahigabetzen nauen nire geroa. Horren aurka ez daukat noski ezer egiterik, zeren ilusiorik gabe sentitutakoa

ilusiorik gabe dago sentitua, eta ez du gizar-tean inongo ondoriorik. Bruce Leek bizitza osoa eman zuen bere burua prestatzen, sekula izan ez zen borrokaldirako. Ez da erraza gizakiaren izatekoa, eta bidegabe handia da izateko horri erraz iriztea. Orduan ekiten diot anarkotristurari, posible den heinean, noski, baina neurri handian posible da. ■

Bruce Leek bizitza osoa eman zuen bere burua prestatzen, sekula izan ez zen borrokaldirako.

Ez da erraza gizakiaren izatekoa, eta bidegabe handia da izateko horri erraz iriztea

